

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Er valgkampen overstået, hr. Fischer? Jeg har i hvert fald undret mig over – når jeg hørte finansministerens polemik i dagene før og efter nytår – om der virkelig var realiteter bag den borgerlige samarbejdsvilje eller det var en ren læbebekendelse, og om vi i virkeligheden er inde i én lang valgkamp fortsat, hvor en svag regering hele tiden vil lede efter et nyt valggrundlag. Hvis man ville vise sin gode vilje – sådan rigtig for alvor – havde der også været en vilje til at dele regeringsansvaret, æren og risikoen, magten over, hvornår det næste valg skal udskrives. Så ville det have været noget, der kunne bane vej for et virkeligt samarbejde, stabilitet og fremgang, men man har valgt at rejse en Berlinmur, nu hvor de bryder den ned i Østeuropa. Man har valgt at slæbe rundt med denne kunstige og plasticagtige opdeling mellem socialister og såkaldt borgerlige, selv om realiteten i denne sal jo er, at meningsforskellene indbyrdes i den såkaldt borgerlige lejr er langt større, end den i sag efter sag er mellem Socialdemokratiet og hvert enkelt af en række af de såkaldt borgerlige partier. Man har dannet en regering ud fra en filosofi om, at de fæle socialdemokrater for enhver pris skal holdes væk fra medbestemmelse i regeringen, hvorefter man bagefter kan komme med sin blanding af polemik og flæberi over de tilbud fra socialdemokratisk side, som man selv kategorisk afslog i november måned.

Det er ikke særlig troværdigt. Det kan let få os andre til at trække både lidt på skulderen og lidt på smilebåndet, og det er så det, vi foreløbig gør.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Når man hører hr. Lykketoft, kunne man få lyst til at bringe en efterlysning i dansk politik efter det Socialdemokrati, der før valget talte om det brede samarbejde. Den efterlysning vil jeg gerne bringe herfra efter et Socialdemokrati, som vel fik en pæn valgdag på grund af disse tilkendegivelser. Det kan vel ikke være sådan, at Socialdemokratiets vilje til samarbejde er afhængig af, om Socialdemokratiet tilfældigvis har regeringsmagten eller ej. Sådan må man i alt fald fortolke hr. Lykketofts udtalelse, men

jeg ved ikke, om der helt er konsekvens i det, for hvis jeg skal læse, hvad der står i Børsen fra den 19. december, virker det, som om hr. Lykketoft et kort øjeblik var kommet til en erkendelse, som kunne have været værdifuld. Der står nemlig her – idet jeg citerer med formandens tilladelse:

»Etableringen af KV-regeringen er det endegyldige bevis for, at den socialdemokratiske førstefødselsret til magten i Danmark uigenkaldeligt er gået tabt. Det erkender partiets chefideolog, Mogens Lykketoft, i en samtale med Børsen.«

Jamen hr. Lykketoft, hvis vi nu et øjeblik kunne samle os om samarbejdets ånd og muligheder i stedet for, at Socialdemokratiet bliver ved med at være så fikseret på regeringsmagten, vil jeg tro, at mange herinde ville være glade, og så kunne vi hurtigt komme i gang.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Selvfølgelig skal man være fikseret på, hvem der sidder med regeringsansvaret. Det betyder da noget. Jeg går ud fra, at det er derfor, de herrer og damer derovre har prøvet at fastholde det indtil nu. Selvfølgelig er det aldeles afgørende for, om et samarbejde er tillidsfuldt, om det kan vare længe, om man kan læne sig tilbage og sige: Nu tager vi nogle store tag, nu tror vi, at vi kan give erhvervslivet og arbejdsmarkedet et indhold, de kan disponere efter over en længere periode. Det er vigtigt, at man ved, at der så også er et fast flertal bag ved den melding, et flertal, som ikke vil benytte en eller anden ny taktisk lejlighed til at kaste landet ud i et hurtigt valg. Derfor er det selvfølgelig ikke ligegyldigt, hvem der er i regering. Hvorfor skulle man prøve at få mange mandater, hvis ikke det var for at få størst mulig indflydelse? Det, der er interessant og nyt, og som de borgerlige kunne have lyttet til, hvis de ville landet det godt, er Socialdemokratiets melding om, at vi gerne vil dele, at vi mener, at det, landet har lidt under i de sidste mange år, er mangelen på stærk ledelse. Halvdelen af forklaringen på, at vi mangler arbejdspladser, er 15 år med svage mindretalsregeringer. Vi skulle se at komme ud af det mønster; det er det, der er den nye melding, det er den melding, der er blevet afvist med Berlinmuren, med denne kunstige opdeling mellem såkaldte socialister og såkaldte borgerlige herinde.